

Paco Gilabert: màgia a la bateria



Formació del grup Distel's, als anys seixanta.

Tortosa C.M. Martorell F.

Fa unes setmanes ens va dir el músic Paco Gilabert Tello, "patriarca" i referent de moltes bateries de Tortosa i del territori durant anys. Va estar en actiu més de 50 anys, una exitosa carrera en què va destacar tant per la qualitat musical com la personal. Va tindre l'encert de ser, en 1971, un dels fundadors i membre durant molts anys de Cimarron, una formació imprescindible en la història cultural tortosina del segle XX. Va compensar el fet de no tindre una gran formació acadèmica musical amb una vivor natural descomunal i l'experiència de milers d'actuacions d'orquestra, "una de les millors escoles, perquè es toca de tot". Donava als pasdobles una gràcia especial, molta "marxa" a la música moderna i "trempera" a qualsevol ritme.

Paco va començar, amb 14 anys, amb el Trio Germans Prades. Va actuar (1958-1960) per les Terres de l'Ebre i en programes de Ràdio Tortosa, presentats pels enyorats J. Àngel Òdena i Luz Acero. Rafael Prades: **"Des dels primers anys, va destacar l'afició de Paco per la bateria. Tenia algo especial, de veritat "marcava el ritme", però ja tenia aspiracions més altes"**. Després va passar per l'Orquestra Brasil·la, una iniciativa del mestre Monclús amb músics joves, que va actuar per Catalunya, Comunitat Valenciana i Aragó. En 1962, dos estudiants de l'Institut J. Bau, Carlos Villa i José María O'Callaghan, apassionats per la música moderna (Shadows, Beatles..., que escoltaven per Ràdio Montecarlo i en un tocadiscos de Jaume Príncep), van formar Distel's, dos veus i dos guitarres. En 1963, van voler incorporar un baix, Federico Domingo, i un

bateria. El més solvent era Paco, de 18 anys. Assajaven a la Fonda Ebro, propietat de la família de Paco. A Sant Joan de 1963 van debutar a la Ràpita, a la desapareguda La Rosaleda. Van actuar el juliol i agost següents a l'Hotel Golf de Castelló. Federico Domingo: **"Vivint dos mesos les 24 hores, vam conèixer bé a Paco. Quan hi havia un problema tècnic o personal, estava allí, fent el dia a dia més fàcil. Era professional, de caràcter obert, fina ironia i humor irrepetible"**. El grup va funcionar fins a 1964, quan tres membres van marxar a estudiar. **"No vaig perdre el contacte amb Paco. Podies estar any sense vore'l, però en trobar-lo, semblava que havíem parlat el dia abans. Sensible, humà, gran persona i amic"**. En 1964, Paco a la bateria i Rafael Prades als teclats van entrar al conjunt ampostat Black Stars. Tot i que tots eren molt joves, van crear un gran projecte. Paco va ser un més de la família i va seguir creixent com a músic. Van actuar per Catalunya, Aragó, Navarra, Rioja i Euskadi i van guanyar un premi en un Festival de Badalona. A finals dels 60 es van desfer.

Després de passar per Los Rebeldes, Paco es va embarcar en un repete apassionant. Cimarron va nèixer el 14 de febrer de 1971 amb una base de músics ben preparats: Paco, Rafael Curto i Toni Espinós, més avant reforçada per Samuel Masià i Josep M. Redó. Al voltant dels cinc, altres cantants i músics de primeríssim nivell, que anaven canviant, van anar forjant la llegenda Cimarron. Tot i fer sobretot música de ball, als inicis Cimarron va destacar per tocar cançons de cantants amb veu poderosa com Tom Jones (recordem Pere Boix) o "temassos" de grups, molts americans, com Chicago, Osibisa, Mandrill,



La Cimarron va nèixer l'any 1971, amb Paco Gilabert (el primer a la dreta).



Portada del disc 'Origens' del grup Black Stars.

Blood, Sweat & Tears... que incorporaven una potent secció de metall. Cimarron era sinònim de qualitat dels músics, de so, de repertori. Algunes temporades van arribar als voltants de les 200 actuacions! La perspectiva de més de 50 anys passats permet dir que Cimarron va ser innovador, diferent, modern, avançat..., les coses canviaven en una Tortosa prou conservadora. Van fer una revolució com la de la Batavia Jazz, 40 anys abans. En 1996 van traure el CD 25 anys de música viva i la festa d'aniversari va ser inoblidable. Cimarron ha fet bona propaganda de Tortosa arreu. Paco, més de trenta anys després i milers de "bolos" (i anècdotes, com una caiguda d'escenari), va deixar el grup. La bateria és un instrument molt dur i a partir d'una edat és difícil aguantar la vida d'orquestra. Paco va passar després pel grup Guateque i no fa tants anys, segons Prades, **"va ser un dels impulsors per a ajuntar de nou els Black Stars moltíssims anys després. Ja jubilats, vam tornar a fer concerts benèfics, un CD i vam continuar per sempre l'amistat de joventut"**.

Xavi Bertomeu, músic enorme, professor de conservatori, organitzador de la Mostra de Jazz... va agafar

fa anys el relleu a Paco i ha fet de "pare" de molts percussionistes del territori: **"Quan jo tenia 9 o 10 anys, estava boig per tocar la bateria. El senyor Cortés podia ensenyar caixa, però no era el que jo volia. Vaig localitzar el bateria de Cimarron, Paco Gilabert. Ell no sabia donar classes, però em va invitar a anar al local d'assaig. M'asseia al seu costat i allí passava hores. Vaig aprendre moltíssim d'ell. Vam fer una gran amistat. La bateria no va ser la seua passió sinó l'amor real de la seua vida. Un home totalment intuitiu en la música. No llegia música, però per imitació feia coses que no feia ningú. El millor de la seua generació. Quan el veies tocar et feia la sensació que cada cop que pegava, el sentia i el transmetia. Una persona molt estimada"**. Segons Federico Domingo (Distel's, 1963): **"Paco tenia una altra devoció especial: sa germana Cinta. Quan parlava d'ella, li canviava la cara amb un somriure. Al costat de l'Hotel de Castelló on tocàvem hi havia un aeròdrom. Paco va llogar una avioneta per a anar a Tortosa a saludar sa germana des de l'aire. No sabem si va vore Cinta, prèviament avisada, però quan ho contava era feliç"**.

Paco deia que "els tortosins som una raça a part de les demés". Tant ell com Cimarron van caure bé entre els tortosins i han format part de la vida dels aficionats a la música que tenen una edat. Els interessats en este instrument mai no oblidaran els bons moments que van passar veient-lo tocar, amb la seua innegable classe i alegria engrescadora. Per sort, hi ha gravacions visuals i sonores per a comprovar-ho. Potser Paco, únic, amb els anys, es convertirà en una llegenda de la bateria, si no ho és ja. **"Cuando un amigo se va..."**